

A LAP ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egy évre	6 frt — kr
Fél évre	3 " — "
Negyed évre	1 " 50 "
Egyes szám ára	6 "
Külföldre egy évre	8 " — "

Ezen lap megjelenik
hetenkint kétszer
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD.

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Hirdetések közlési díja:

minden egy hasábos garmond-sorért vagy annak térfogatáért 4 kr, s minden egyszeri közlés után 30 kr bélyegdíj fizetendő. Nagy és többször közlendő hirdetményt a kiadóhivatal ár kedvezményben részesít.

A „Nyitlér” rovatban közlendő cikkek soronkin 10 kr díjért közöltnék.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYT:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

CSIK-SZEREDÁBAN:

Sprencz György szerkesztő lakásán.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYT:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

A lap tartalmát illető közlemények a szerkesztőségekben, az előfizetések, hirdetmények, nyitléri cikkek, stb. a kiadóhivatalban fogadtatnak el.

Felhívás előfizetésre.

A „Székelyföld” című politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi, hetenkint jelenlegi nagyságában 2-szer megjelenő hirlapra a következő árakkal előfizetést nyitunk:

Egy évre	6 frt — kr.
Fél évre	3 frt — kr.
Negyed évre	1 frt 50 kr.
Külföldre egy évre	8 frt — kr.

Előfizetési pénzek bármely időben elfogadtatnak.

Lapunk azon előfizetőit, kik előfizetéseikkel még hátralékban vannak, tisztelettel kérjük azoknak beküldésére.

Kérjük egyúttal t. előfizetőinket, sziveskedjenek előfizetéseiket minél előbb megújítani, hogy lapunk szétküldésében zavar ne forduljon elő.

T. vidéki előfizetőinket a lap szétküldésében előfordulható rendtelenségek s egyéb kellemetlenségek kiküldése céljából tisztelettel kérjük: sziveskedjenek jövőre a postai utalványokat egyenesen kiadó-hivatalunkhoz Kézdí-Vásárhelyre címezni.

A „Székelyföld” kiadó-hivatala.

Pályaválasztás előtt.

Csik-Szereda, 1886. július 19.

Mai nap legtöbb szülő tudományos pályára kényszeríti gyermekét, tekintet nélkül arra, vajjon van-e hajlama és tehetsége azon pályára, melyre szülői erő-

szak következtében került, s tekintet nélkül arra, hogy ma már el van árasztva minden hivatalos állás pályázó közönséggel. Egy téren sem mutatkozik annyira a túltömöttség, mint épen a gymnasiumokban, hova seregestől tódul évről évre a serdülő nemzedék. Mi ennek az oka? . . . Talán műveltségben tett előrehaladásunknak tudható ez be? Legkevésebb sem! Inkább az iparos-pálya iránt érzett elfogultságnak róható fel.

Még az ipar nem fejlődött nálunk oda, hogy az iparost becsülni tudjuk s jól végzett munkájáért a díjazáson felül elismeréssel adózzunk, s mert ez így van, az iparos-pályát nálunk még nagyon alantas helyzetnek tekintik, s a ki csak kerülheti, bizony nem adja gyermekét iparosnak.

Pedig hiszen az iparos pálya kezd szép lendületet nyerni nálunk is, s valóban inkább becsülendő egy dolgos, jóra való kézműves, mint egy pöffeszkedő, tudományos pályára készült tehetségtelen egyén. Mert a hajlamukkal ellenkező pályára lépett egyénekből kerülnek ki később azon proletárok, kik aztán fekélyei lesznek egy társadalomnak, mint a nemzettetnek.

Soha nem volt még a társadalomnak annyi ingyen élő heréje, annyi matematikus existenciájú proletárja, mint a fényűzés, erkölcsstelenség, könnyelmű-

ség, rangkorság s több más ilyenmü bűnök e jelen korban.

Az ily törpe nagyságokból kerül ki aztán az ingyen élők tekintélyes számú serege.

Már pedig ki egyszer megkóstolta az urhatnáság mézes madzagját; a ki elbódítottat a nagyzás maszlagja által: az nem fog többé visszatérni a helyes utra, hanem halad tovább szédítő sebességgel az élvek karjain; édes álom bűvös hatása zárva tartja a józan ész, higgadt megfontolás felébredését.

Hogy tehát a tul elszaporodott proletárok száma ne szaporodjék: ne kényszerítsük gyermekeinket hajlamukkal ellenkező pályára s ne kicsinyeljük az iparos pályát, sőt igyekezzünk azt tekintélyre emelni az által, hogy gyermekeinkből derék, jóra való iparosokat neveltsünk.

A Janszky-ügy folytatása. Edelsheim-Gyulay báró, a budapesti főhadtest parancsnoka, nyugalomba lépett. A kérdésben, melyet e tárgyban ő felségéhez intézett, előrehaladott korát hozta fel okul; általános azonban a meggyőződés, hogy Edelsheim br. a Janszky-ügy áldozata. Ezt bizonyítja az, hogy a br. fölmentésével csaknem egyidejűleg Janszky vezérőrnagy, a Hentzi sirja megkoszorúzásának hőse, hadosztály-parancsnokká léptettetett elő. Mint a bécsi lapok írják, Janszky kinevezésével husz más tábornokot ugrottak át. E husz tábor-

nok mellőzése, a kiken volt az előléptetés sora, a legvilágosabban mutatja, hogy mit akartak ezzel az előléptetéssel. Mikor Tisza Kálmán a Janszky-ügyben hozzá intézett interpellációra a magasabb katonai körökre hivatkozott, első sorban Edelsheim-Gyulaira gondolt. A tábornok ezután személyesen tett jelentést ő felségének s ez alkalommal — hír szerint — oly fogadtatásra talált, hogy rögtön beadta lemondását. — Edelsheim-Gyulay báró nyugalomba lépése öszinte sajnálkozást keltett mindeütt. — Edelsheim-Gyulay báró utódjául verőcei Pejasevich Miklós gr. lovassági főfelügyelő nevezett ki.

Bismark hg. és Kálnoky gróf, a német birodalom hatalmas kancellárja és az osztrák-magyar monarchia külügyminisztere legközelebb találkozhatnak. Ezt a már több ízben jelentett hírt hozza ismét a táviró Berlinből, hozzátéve, hogy a találkozás napja és órája még nincs megállapítva. Szemben azzal a veszjósló helyzettel, mely mostanában Európa délkeletén lázas hadi készülődésekben nyer kifejezést, és a mely izgalomban tartja egész Európát, kétszeres fontossággal bír ez a találkozó. Annyi valószínű, hogy a két államférfi nem azért jön össze, hogy egymás becses egészségi állapota felől tudakozódják. Hogy mi fölött tanácskoznak, mit határoznak, arról természetesen nem tudhatni bizonyosat, de aligha tévedünk abban a feltevésben, hogy Oroszország legújabb magatartása szolgáltatja az okot a találkozóra.

A „Székelyföld” tárczája.

Laczi bácsi.

(Kép az életből.)

Mintha most is előttem állana . . .
Pedig rég nem láttam.
Tagbaszakadt, erőteljes, zömök testalkatával, melyből a kezek és lábak mintha csak azért nőttek volna ki, hogy folytonosan mozogjanak; fonnyadt, sárgás arczbőrével, melyen sűrű, vastag ránczok húzódnak keresztül-kasul, minden irányban; hosszú, ősz hajával és övig érő, fehér szakállával; s végül az elválhatlan mankós pálczával . . .

Ha ezeket az odavetett körvonalatokat össze tudod te is úgy rakni, nyájas olvasó, mint azok az én képzeletemben össze vannak téve, de a melyeket úgy leírni nem tudok: előtted áll Laczi bácsi. S ha egyszer előtted áll: nem egykönnyen feleled el.

Én részemről sohasem tudnám elfeledni, még akkor sem, ha nyolcvan esztendeig élnék. Pedig élek annyit, kérem, sőt még annál is többet egy nappal, a csizió szerint, az pedig csak nem hazudik.

Szomszédunknak, Bartók Están uramnak is megmondotta, hogy ötvenöt évet s öt napot fog élni. Meg is halt ökeme, mikor a mondott idő lejárt, mint a parancsolat.

Laczi bácsinak kilencvenkilenczet jövedt a csizió, de ő nem hiszi. Azt mondja, hogy teste meghalhat, de lelke nem: az élni

fog; teste is csak azért ha meghal, hogy „újult erővel támadjon fel a föld porából”.

Azt hiszi szegény, hogy ő próféta, Isten küldötte, s e szerint sohasem fog meghalni.

S ezt mindenkinek elmondja, kivel először találkozik.

Nekem is elmondotta egyszer; nem is kívánok többet belőle.

Ott kezdette, hogy jól oldalba bökött hüvelykujjával (bizonyosan azért, hogy figyelmem másfelé ne kalandozzon), s aztán azt kérdezte: hány éves vagyok?

— Huszonégy éves, öt hónapos és hat napos — felelém neki.

— Hm, hm. akkor maga . . . Várjon csak, mindjárt kiszámítom, hogy hány percet élt eddig.

S aztán elkezdett magában számítani . . .

— No bolond! ahhoz ugyan számíthatasz.

— De ezt csak úgy magamban gondoltam.

Egyszer csak kibökött egy nagy bolond számot; azt mondta, hogy 12847680 percet élt.

— Hiszi vak apád — gondoltam magamban.

Hm, hm! Bizonyosan leolvasta arczomról, hogy nem igen hiszem, a mit mondott.

— Nem hiszi, ugy-e, Zoltán öcsém? No, ha nem hiszi, hát csak számítsa otthon utána: én lediktálom magának ezt a számot.

S lediktálta.

Én odahaza kiszámítottam, s — csodák

csodája! — percről percre talált az egész, a szököveket is beleszámítva.

Aztán tovább folytatta Laczi bácsi a társalgást (mondhatnám azt is, hogy monologizálást, mert csaknem mindig ő beszélt, s közben-közben, ha csak félrepillantottam is, jót bökött egyet hüvelykével vagy pálczájával reám).

— Hm, hm! Szép idő (értvéen alatta az én koromat); de mikor lesz maga annyi, mint én: mikor él maga 42735880 percet? (Nyolcvanegy éves, három hónapos és két napos volt akkor az öreg.)

— Biz azt nem mindenki éri meg, Laczi bácsi.

— Nem biz azt, öcsém! Nem mindenkire biz az Isten olyan munkát, mint reám: az embereket, „e hálátlan férgeit a teremtetnek”, megjavítani, jobb utra terelni . . .

Az igaz, hogy még eddig nem sikerült, mert az emberek bolondok. No, de sebj! Csak találjam fel egyszer az „örök mozdony”-t: majd akkor sikerülni fog . . . Zoltán öcsém nem látta, ugy-e?

— Mit, Laczi bácsi?

Az „örök mozdony”-t, mely most készül-ben van.

— Nem, még nem láttam.

— No, hagyja el, majd meglátja; nem-sokára készen lesz: még csak egy kis fogas kereket kell beleillesztenem egy rugóval, a mely aztán mozgatni fogja az egész művet.

Az volt a rögeszméje szegény Laczi bá-

csinak (és az most is), hogy neki fel kell találni — szerinte — az „örök mozdony”-t.

Azzal csalogatta s csalogatja most is az embereket, hogy kövessék őt; mert a ki az ő vallását követi, annak majd az erdőről az „örök mozdony”-nyal haza hordatja a fáját s más egyéb munkáját is elvégezteti.

Hogy ő tulajdonképen miféle vallásnak az apostola, azt még eddig nem tudtam kivenni.

Templomba sohasem jár, de annál többet az özvegy asszonyokhoz; azonban ez bizonyosan istenies célokból történik; nem akarom gyanúsítani.

Hiveit (?) valószínűleg az „örök mozdony” követőinek fogja elnevezni, ha ugyan sikerül neki ezt feltalálni! . . .

Alapos okaim vannak azonban az elleuke-zöt hiúni.

Eddig két alakban nyert kifejezést általa az „örök mozdony” eszméje, a melyekből bizony következtethetünk a harmadik, vagy negyedik kiadásnak sikertelenségére.

Az elsőnek alakja hasonlított a közönséges szekréhez. A hátulsó kereknek tengelyéhez egy emelő-féle rud volt erősítve, oly célból, hogy ez által mozgásba hozassanak az első kerek.

Annyira kezdetleges — jobban mondva neveltséges — volt az egész mű, hogy mi is ki-neveztük, kik akkor még iskolás gyermekek voltunk.

Persze, hogy nem mozdult az „örök mozdony” egy tappodtat sem.

Válasz Erdélyi Károly felső-népisk. igazgató urnak.

Kézdi-Vásárhely, 1886. júl. 20.

II.

Ön, igazgató ur, valótlannak nyilvánítja azon állításomat, hogy iskolája vizsgálatai csekély közönség érdeklődése mellett folytak le. Én azonban bátorodom ez állításmat a maga teljességében föntartani. Megengedem, hogy a jelen volt egy pár szülő és tanügybarát nagy érdeklődéssel hallgatta végig azokat; de viszont állítom, hogy ha ön a hivatalával járó értesítéseket teljesítette volna, mint alább kimutatom, hogy nem teljesítette: még többen lettek volna.

Mert ha azt akarta volna ön, hogy iskolája vizsgálatai valóban népesek, látogatottak legyenek, nem kellett volna abbéli hivatalos teendőjéről megfélemlenie, hogy a városban levő más iskolák, iskolaszék, hivatalok, testületek tagjainak figyelmét egy rövidke átiratban fölhívja a vizsgára való megjelenésre. Tulságos kényelemszeretete miatt jónak látta ön ezen, korábbi években gyakorolt s üdvösnek bizonyult eljárását is beszüntetni. Feleljen érte. S határozottan állítom, hogy az érdeklődők száma sokkal nagyobb lenne az iskola minden czéltalan-sága mellett is, ha ön, igazgató ur, el nem hanyagolta volna azon teendőjét is, hogy tájékoztassa a közönséget az iskola felől az ugynevezett „Évi értesítő“-ben, melyre a költség nem egy ízben volt kiutalványozva s melyhez tanító társai által a szükséges tananyag s más kimutatások is nem egyszer voltak önhöz beterjesztve, de ön nem vett magának fáradságot annak szerkesztésére s kinyomatására. Nagyon szeretném tudni, mivel képes ön ezen kimenthetetlen hanyag eljárását igazolni, igazgató ur.

Ezek előrebocsátása után áttérek megelőző cikkemben tett ígéretem megvalósítására.

Cikkemben azt állítottam, — a mi mellett ezer okom van most is tántoríthatatlannal megmaradni — hogy a felső-népiskolának a mi viszonyaink között nincsen létjogosultsága. Egy-két okot fel is hoztam mellette; minden érvet kimeríteni fölöslegesnek tartottam, azt hívné, hogy azokat úgy is tudja minden hozzáértő, s hogy ez iskolának czélszerűtlensége vita tárgyát már többé nem is képezheti. Azt valóban nem gondoltam, hogy épen ön lesz az, igazgató ur, a ki szükségesnek tartja bizonyítani, hogy ennek a felső-népiskolának létjogosultsága van, a mint ezt nekem adott

válaszában meg is cselekedte, a következőképen írván:

„Azt állítja Arisztides, hogy iskoláknak nincsen létjogosultsága. Ezt csak egy keveset tanult, fölületesen gondolkozó egyén mondhatja. Én azt hiszem, hogy oly intézménytől, melynek czélja van s e czél felé öntudatosan igyekszik, a létjogosultságot elvitatni nem lehet. Ennek az iskolának megvan a czélja, tehát megvan a létjogosultsága is.“

S el is hinné tán még önnek valaki, hogy csakugyan van a felső-népiskolának létjogosultsága, ha ön nem igyekezett volna már az azon czikke végén elhenczezni, hogy „ön volt az első, ki a felső-népiskolának polgári iskolává leendő átalakítása érdekében már 12 évvel ezelőtt részint a magas miniszteriumnál emlékiratokban, részint hírlapi cikkezzel agitációt indított, s hogy Háromszékmege közönsége már 1884-ben (tudtom szerint már 1874-ben) kimondotta az ön indokolt felterjesztésére, hogy ezen iskolát polgárivá kell átalakítani“. Így azonban bármilyen keveset tanult s fölületesen gondolkozó egyén is jogosan kételkedhetik a létjogosultságban, s kérdezheti öntől, igazgató ur, hogy hát ha a felső-népiskola létjogosultsága áll, akkor miért kellett önnek a polgári iskolává leendő átalakítás érdekében agitációt indítani? Bizonyára azért, mert belátta volt ön, hogy a felső-népiskola a mi viszonyaink közt nem bír létjogosultsággal. Ön akkor valóban így gondolkodott. S hogy ön is elhigye s másokat is meggyőzzek, idézem épen e tárgyban a miniszteriumhoz intézett s ön által szerkesztett emlékiratból, mely a „Székely Közlöny“ 1880. évi 28-ik számában lett közzétéve, saját szavait, a melyekkel a napnál fényesebben belesz bizonyítja, hogy ön éveken keresztül „küzdött“ az iskolája ellen azért, mert meg volt győződve arról, hogy annak nincsen létjogosultsága, s hogy ön 12 évi gazdag tapasztalata után most jött rá, hogy bizony van az iskolának mégis létjogosultsága!

Ön ugyanis hivatkozott emlékiratában így szól:

1. „A felső-népiskola czéltalan-ságát nálunk leginkább bizonyítja azon körülmény, hogy S évi fennállása óta az egész tanfolyamot bevégzett tanítványai közül csupán kettő lépett az iparos pályára.“

2. „De ellene szól a felső-népiskolának az is, hogy csupán az I.,

dony ülésén, csak hajtott... hajtott... a tömeg hahotája közt...“

Mikor az embertömegből jó távol kiért, lenézőleg nézett vissza a kislelkű emberekre, kik még most is nevetik...“

De — oh! fatum — most veszi észre, hogy miért mozgott a mozdony...! A Márton kovács fia hátulról, lebuja — hogy ő ne lássa — taszította...“

Ki is kapott e merészségéért a mankós pálczával.

Hanem a mozdony sem mozdult többet.

S Laczi bácsi ezért nem csüggedett el. Most ismét készülőben van egy harmadik kiadása „örök mozdony“. Ennek készítésénél abból az elvből indult ki Laczi bácsi, hogy: „a teher huzza a terhet.“

Nem tudom, elkészült-e már?

Ö maga különben egy valóságos „örök mozdony“. Folytonosan jár-ke; ülni nem szeret; még az ételét is fennállva költi el.

Mintha most is látnám, a mint erőteljes léptekkel az uton megy, s az elválhatlan mankós pálczát mankójával fogva közbe forgatja, ez által akarván kifejezni az „örök mozdony“ eszméjét, mely benne forr... Közbe-közbe egyet bök a pálczájával eléfelé... Ilyenkor bizonyosan, jó gondolatai lehetnek; mintha mondaná: megvan... Aztán megáll, számít... gondolkozik... s ismét tovább megyen, mint az örök zsidó... tovább... tovább...“

Szegény, jó Laczi bácsi!...

Ha valaki más találná fel az „örök mozdonyt, tán kétségbe esnék!...!

Zoltán.

II. és III. osztálya volt eddig annyira, a mennyire látogatott; a IV. vagyis szakosztálynak alig volt 1—2 tanítványa s azok is többnyire inkább kénytelenség-ből látogattak.“

3. „A szegényebb néposztály, a melyért tulajdonképen állította az iskola, nem adja ide gyermekeit, mert alapítványok és ösztöndíjak nem lévén, nem képes hordozni a taníttatás terhes költségeit; elviszi tehát őket inasnak már az elemi iskolából.“

4. „Igy állván a dolog a kézdivásárhelyi felső-népiskolával, hiba volna azt tovább is fentartani.“

5. „A ki Kézdi-Vásárhely lakosságát közelebből ismeri s helyi érdekeit és viszonyait tanulmányozta, lehetetlen, hogy reá nem jött volna, hogy ebben a városban a felső-népiskolának élete, jövője nincsen.“

6. „Ha nálunk az ipari szakosztályu felső-népiskola czélszerűtlenség és szükségtelennek bizonyult stb. stb.“

Ezek, igazgató ur, az ön saját nézetei, szavai 1880-ban, melyek kétségbevonhatatlanul igazolják, hogy ön is úgy volt meggyőződve, hogy a felső-népiskola nálunk czéltalan, szükségtelen, nincs élete, jövője, hiba volna tovább is fentartani stb., s ma, 1886-ban, ön ezeket mind eltagadja, csak azért, hogy az olvasó közönség jóhiszeműségét félrevezesse; fillent ma ön rossz akaratból, gondolván, hogy még ha föllent is, elhiszik önnek!

Ön azt állítja, hogy a minek czélja van, az létjogosult; saját szavai igazolták, hogy ez az iskola czéltalan: tehát akkor ez iskolának, czélja nem lévén, nincsen s nem is lehet létjogosultsága! Látja igazgató ur, hogy a logikából valamit tanulni önnek sem ártott volna, s hogy a létjogosultság mellett felhozott ezen egyetlen érve is elesett, a melylyel a közönséget lépre akarta csalni, de mely czéljával, remélem, ön is belátja, hogy egy kicsit bizony ezuttal fölsült. Sőt bebizonyította ön, hogy cselekedeteinek, szavainak nem ura, azoknak értékét megfontolni annyira nem tudja, hogy a miért ma életét, vérét áldozza: holnap képes ugyanazt megtagadni, s képes önmagáról s hivatali állásának komolyságáról megfeledkezve, föllenteni is!

S mintán ön azt állította cikkében, hogy csak keveset tanult, fölületesen gondolkozó egyén állíthatja azt, hogy a felső-népiskolának nincsen létjogosultsága, s mintán ön 1880-ban épen ezt állította: ne vegye sértésnek, ha én bátor leszek ama jelzőkkel önt fölékesíteni, megjegyzvén, hogy ez állításának helyességét csakis önre nézve találom megállapíthatónak.

Azzal meg épen nagy kár volt önnek, igazgató ur, henczezni, hogy ön volt az első, ki a felső-népiskola czéltalan-ságát belátva, annak polgári iskolává leendő átalakítása érdekében ezelőtt már 12 évvel részint a magas miniszteriumnál emlékiratokban, részint hírlapi cikkezzel agitációt indított. Tudtam én ezt nagyon jól, a mint tudok még sok más egyebet is. Tudom például még azt is, hogy az ön agitációjának köszönheti városunk azt, hogy maig sincsen polgári iskolánk. Emlékezzék csak vissza, igazgató ur; nem rég, 1879-ben július 24-én, történt, hogy városunkat meglátogatta Gönczy Pál min. tanácsos ur ő méltósága, a ki az ön és több tekintélyes tanügyi férfiú előterjesztésére belátva a felső-népiskola czéltalan-ságát, kijelentette, hogy az biztosan át fog polgári iskolává alakíttatni, csak az iskola czéltalan-ságát s egy polgári iskola szükségességét kifejtő emlékirat minél rövidebb idő, lehetőleg 2—3 hét alatt — mire körüljárt befejezendő — terjesztessék föl a miniszteriumhoz. Ha emlékezete ebben a dologban is nem hagyja cserben, tudhatja, hogy kiből állott a bizottság s kire lett bízva az emlékirat szerkesztése. Ön meg is szerkesztette az emlékiratot, a melyből fennebb saját szavait

idéztam az iskola czéltalan-sága mellett. De mikor tette ezt? Egy év múlva, 1880. jun. 15-én, tehát nem a miniszteri tanácsos ur utasítása szerint, hanem akkor, a midőn már odafenn a nézetek is, meg a viszonyok is megváltoztak.

Tudom tehát, hogy ön agitációt indított meg, de tudom — fájdalom — azt is, mint ön is beláthatja, hogy önnek a kényelemszeretet miatti gondatlansága, a nyert megbízatásnak nem idejében való teljesítése okozta legfőképen, hogy ma nincsen polgári iskolánk.

(Folyt. következik.)

Arisztides.

Levelezés.

Egy róm. kath. kántor-tanító kettős jubileuma.

Bokoy János altorjai róm. kath. kántor-tanító — miként a „Székelyföld“ idei 54-ik számában előre jelezve volt — folyó július hó 12-én ünnepelte meg házasságának 50-ik és tanítóságának 56-ik évfordulóját.

A már magában ritka és rendkívüli esemény, mely csak kevés halandónak jut osztályrészül s mely külső nyilvánulásában is nagyszerű és az elragadtatásig lélekemelő vala, méltán megérdemli, hogy e becses lapok hasábjain — szíves engedelméből a szerkesztő urnak — megörökíttessék; megérdemli, hogy kegyeletes tisztelettel egy pár emléksor szenteltessék a szép nap történetének, feltüntetve azt legalább egyes élénkebb mozzanataiban és kimagaslóbb fénypontjaiban.

Altörja nagyközség közönsége — a szegény napszámostól elkezdve a földbirtokosig — rend-, rang- és osztálykülönbség nélkül vidám arccal ébredt föl a nagy napra. Nem oltotta el az öröm lángját a záporként hulló eső sem, sőt, mint a résztvevő égneik örömkönnye, olaj volt a tűzre...“

Dél-élti 9—10 óra között az új torony régi nagy harangjának hívó szavára és a mozsárgyutk hármás durranására a torjaiak apraja-nagyja talpon állva várta a jubilálókát, hogy templomba kísérje s velők hálát adjon Istennek nagy kegyelméért, melylyel őket elárasztani kegyeskedett. Fél 11 órakor érkeztek meg gyermekeik, unokáik, rokonaik, barátai, ismerőseik és tisztelőik nász-környezetében, a mikor is aztán megkezdődtek a szorosabb értelemben vett ünnepélyességek, még pedig az Ur oltáránál, bemutatásával a szent mise-áldozatnak, melyet főt. Bálint Károly apátkanonok 8 pap segédke-zése mellett végzett s mely alatt az ájtatoskodók buzgó imádságát a torjai műkedvelők szírihangjai emelték föl az Isten trónjára. Megható volt azon jelenet, midőn a felszázados házaspár egymás karjára támaszkodva, az oltár zsámolyához lépett és ott térdelve, mély áhitattal az angyalok eledelét vette magához.

Mise után apátkanonok ő nagysága szent. Dávid 127. zsoltárának eme szavaiból kiindulva: „Ime, így áldatik meg az ember, ki az urat föli. Áldjon meg téged (titeket) az Ur Sionból, és lássad (lássátok) Jeruzsálem javait életed (életeket) minden napjaiban. És lássad (lássátok) fiaiadnak (fiatloknak) fiai s a békességet Izraelben“, — szónoki avatottsággal, elragadó hangján az ékesszólásnak, képekben és hasonlatokban gazdag beszédet tartott, melylyel nemcsak szíveink hurjait hozta édes rezgésbe, hanem szemünkben is könnyeket fakasztott. Egyesek határozottsággal mutatott a jubiláns párban azon egymást szerető és egymáshoz hű házastársakra, kiket az Ur Isten erényeik jutalmául megelégedéssel és boldogsággal, az egészség tartósságával és az élet öregségével áldott meg. Különösen kiemelte a férfiban az igazi embert, kiben sohasem volt álnokság; a hű egyházi szolgát, ki előjáróival szemben alázatos volt meghunyászkodás nélkül, engedelmes szolgálalkúság nélkül, őszinte képmutatás nélkül, bizalmas talakodás nélkül; a hivatott néptanítót, ki ernyedetlen szorgalma és kitartó munkássága mellett nemcsak jól rákészt szavaival tanította, hanem példás erkölcsi magaviseletével is oktatta a kisdedeket és felnőtteket egyaránt; a jellemes

egyént, ki a társadalomban becsülettel töltötte be a helyet, melyet az isteni gondviselés számára kijelölt, úgy egyháza, mint hazája iránti kötelességét egész odaadással és lelkiismeretességgel teljesítve jó és balsorsban mindig. Majd az egyháznak egyszerűségében magasztos szertartásával a főnséges könyörgések elmondása mellett Isten áldását kérte le és adta az arany szövetségre és intonálván a „Te Deum“-ot, melyet a jubiláns kántor-tanító folytatott, utolsó szavai elhangzásával: „Te benned bízom, Uram, és soha meg nem szégyenülök“, a templomi ünnepélyességek véget értek.

A templomból a Rákóczy-induló hangjai mellett mentünk az ünnepelt lakására, a hol üdvkívánatainkat fejeztük ki. Tiszteletgett: a papság, élén Bálint apáttal; a községi képviselő-testület Csoboth Ferencz bíró vezetése és tolmácsolása mellett, egy emlékirat átnyújtásával adván kifejezést elismerésének és tiszteletének az érdemes kántortanító iránt; a kézdi-orbaii róm. kath. tanító-egylet, küldöttei által egy babérkoszorút adván át neki, tántoríthatlan ragaszkodása és nagyrabecsülése jeléül s emlékéül a nagy napnak; s még számos család és egyesek, kik között láttunk Apor János bárót, Bernáld Elek, Pünkösti Gergely, Vajna Domokos, Imecs János, Szabó Ferencz, Solyom Ferencz stb. stb. urakat Torjáról. Ünnepeltünk halásan megköszönvén a jó kívánatokat, tisztelőit szíves viszonzásul a községi háznak annyi csinnal s műziséssel díszített nagytermében gazlagon terített asztalhoz hívta meg. Ebéd alatt a harmadik fogásnál felállott Bálint apát és az első poharat Lőnhart Ferencz erdélyi püspök ur ó nagyméltóságára, mint a népnevelés és nemzeti művelődés fenkölt szellemű és kitögyhatatlan áldozatkészsgü pártfogójára emelte. A toast emelkedett szavait a 60 személyből álló díszes vendégköszoru viharos éljenezése követte. A második poharat az ünnepeltre szintén ő nagysága üritette zajos tetszésnyilatkozatok között; a harmadikat pedig az apát urra a jubiláns kántor-tanító, mondotta élénk helyesléssel az ünneplő közönségnek. Az ezután következett lelkesnél lelkesebb felköszöntéseket nem részletezem. Amugy csapongtak azok a jó kedv örömrájában. Hullámaikat kapóra vitték, magasra tornyosították Szőke Pista hegedűjének varázshangjai. Oh, hogy huzta társaival a hamis! ... Minden megvolt, bor és jó kedv nem hiányzott ... csak egy: az — osdolai cseresznye. Ezt azonban csak én jegyzem meg s én is — érdekből. (Hiába! ... „Osdolai vagyok; kinek mi baja vele?“) Hanem ezt feledem, de a többit, a szép napot, soha!

Cseresnyéssí.

Szentkatolna, 1886. jul. 15.

Tekintetes szerkesztő ur!

Közérdekű felszólalásomnak, remélem, helyet adand becses lapjában.

Felső Háromszéknek majd minden lakosa előtt ismeretes dolog az, hogy a Feketeügy ilyen esős időkben mily károkkal halmozza el a mellette levő birtokokat, csupán a szabálytalan, tulságosan fölemelt gátok miatt. Pedig ezek mellözésével is volnának kisebb malmok a mellépkapitakokon, melyeknek kiomlása távolról sincs annyi kárral összeköve. Ily nagy és talán legkártékonyabb gát volt a Szentkatolna között levő malomgát, mely jelenleg a Dr. Sinkovics Ignác uré. Ezen malomgát dagálya egészen a Sárfalva melletti malomig hat. Azt hiszem, tulsáz nélkül mondhatom, hogy e kiömlés rossz hatása egész Lemhényig érezhető.

Most július 5-ig kimondhatatlan károkkal halmozta el három község határát minden kisebb áradásakor a nevezett szentkatolnai gát; akkor azonban a lecsapolási kisebb gátot magával sodorta s minden ott levő birtokosnak csodálkozására a legkisebb kárt sem okozta július 5., 6., 13., 14. és 15-ki áradásaival.

Nem lenne-e jó, ha Szentkatolna, Orosz-falu és Sárfalva községek — vagy a folyó melletti birtokosság — Dr. Sinkovics I. urnak kifizetnék a malom értékét vagy legalább a gát fölépitési jogát, hogy jövőre ne okozna azon gát a nevezett községek birtok-

osainak annyi kárt? Biztos forrásból tudom, hogy Dr. Sinkovics Ignác urral ilyenformán ki is lehetne egyezni, annyival is inkább, mert ő a károsultak között a nagyobbak közé tartozik.

Azon esetre, ha ezen egység létre nem jön, azon gátnak kijavítására már nagyon sok kö és bójt lett hordva a helyszínére, s jaj volt eddig, de még nagyobb jaj lesz jövőre, ha a mostani kedvező alkalmat felhasználni elmulasztjuk.

Fontolja meg a dolgot különösen Sárfalva községe, mely tudvalevőleg kiválóan van érdekelve ez ügyben. T. I. malmának lejjebberesztésére is számítanak, mert egy félőllel lesz előbb a Feketeügy árkában, s ha T. I. nem akarná is, kénytelen lenne alább eresztetni gátját, mert különben nem kapna vizet.

Talpra, érdekelt községek és közbirtokosság! Itt az idő! Kimondhatatlan károkat fog minden egyes szenvedni, ha ezen ügyet elhanyagolják.

Győrbíró Ignác.

Különfélék.

— **Előmunkálati engedély.** A közmunka- és közlekedési miniszter előmunkálati engedélyt adott báró Huszár Károly és érdektársainak Szász-Régentől kiindulva akár a Maros-, akár a Görgény-völgyön át Ditróig, inné Gyergyó-Szent-Miklóson, Csik-Szent-Domokoson, Csik-Szeredán, Tusnádon keresztül Seps-Szentgyörgyig, innen pedig Földvárig esetleg a m. k. államvasutakkal kapcsolatban, végül Seps-Sztgyörgytől Kézdi-Vásárhelyig vezetendő helyi érdekű fő-, illetve szárnyvonalra egy évre.

— **Működvelői előadás.** Több műkedvelő „A csikszeredai műkedvelő társaság“ czim alatt a csikszeredai „Önkéntes tűzoltó-egyesület“ lobogója javára Csik-Szeredában folyó hó 17-én színelőadást rendezett, mely alkalommal Sziligeti Ede 4 felvonásos eredeti népszínműve, „A lencze“, adatott elő. Az előadás igen jól sikerült, a szereplők, tehetségükhez képest, elismerésre méltó buzgósággal törekedtek szerepeiket jól alakítani és előadni. Különösen dicséretre érdemesek Orbán Zsuzsika (Julska), Szabó Ilona (Erzsike), Orbán Netti (Matild), Tamás Juli (Zsuzsánna), Szabó L.-né (Földesiné), Szabó Erzsike (Palika), Jakab János (Szentesi Nagy István), Háhn Mari (Sára), Darvas Béla (Kotori és Péter komornyik), Rancz Ignác (Szintei), Rancz Lőrincz (Bertók). A közönség ez alkalommal is bőven jutalmazta tapsokkal és kihívásokkal az egyes szereplőket s különösen Rancz Lőrincz énekeit többször megújraza. Anyagilag is szép sikert mutat fel ezen előadás, mert a költségek levonása után 25 frt maradt a lobogó javára. Szabó Lajos volt a rendező, kit sikeres fáradságáért méltán megillet az elismerés.

— **A csikszögödi fürdőn** vasárnap folyó hó 18-án nagyszámú közönség gyűlt össze Cs.-Szeredából és a vidékről. A fürdőn lakó fiatal emberek a hölgyek tiszteletére rögtönzött táncmulatságot rendeztek. Ott voltak: Becze Antalné alispánné, Becze Ilka és társalkodónője, özv. Balló Ignáczné, Kovács Antalné, Balló Berta, Fodor Ignáczné, Fodor Róza, Pál Gáborné, Pál Istvánné, özv. Madár Imréné, özv. Angelescu Györgyné, dr. Nagy Ferenczné, Madár Mihályné, Sövér Józefin, Nagy Krisztina, özv. Császár Sámuelné, Pál Józsefné, Pál Czili, Ferenczy Ignáczné (Kolozsvar), Bogády Gyuláné.

— **Mulatság.** Az E. M. K. E. javára folyó hó 24-én a csikszögödi fürdőn táncmulatságot rendez a fatalság, melyet a közönség szíves figyelmébe ajánlunk.

— **A brassói keresk. és iparegyesület** a következő kérelmet intézi a hazai közönséghez: A román vámhábornál által sújtott erdélyi s különösen a brassói ipar fölségélyezése tárgyában egyesületünk megtejt minden tőle tehetőt. Legujabban is mintákat küldött szét valamennyi főispánnak a megyei szállítások kieszközlése tárgyában, valamennyi bányaigazgatóságnak s egyeseknek is. Az érdeklődés, melyet hazánk n. é. közönsége komolyan veszélyeztetett iparunk iránt tanúsít, általános. Naponként érkeznek kérdezősködések és kéretnék minták. A „Brassói kereskedelmi és iparegyesület“ (Kronstädter Handels und Industrieverein) készséggel szolgál felvilágosításokkal, mintákkal és eszközökkel megrendeléseket. Félreértések kikerülése végett tisztelettel kérjük a n. é. közönséget, szíveskedjék mindennemű ez irányu ügyben

a „Brassói kereskedelmi és iparegyesület“hez vagy pedig Königes János elnök és Sztterényi József titkárhoz fordulni. Minták készséggel küldetnek.

— **Kovácsnán a fürdő-idény** alatt minden vasárnap tombolával egybekötött jótékonyozó táncvigalmat fog rendezni a birtokosság.

— **Halálos ebmarás.** Léczfalvi Dálnoki Annát bitai Gy. A. kutyái megmárták, s 14 nap mulva meghalt.

— **A vörös kereszt egyesületnek** egyik mellékezőjéa lévén járványok ellen segélyt nyújtani, körlevéllel felszólítja mind a 463 fiók-egyesületét, hogy a kolera kitörésének meggátolására a szükséges lépéseket tegyék meg és ha a kör jelentkezik, ne vonják meg a szerencsétlenektől a segélyt. Az egyes választmányokhoz intézett körlevél, melyekhez a kolerára vonatkozó kormányrendeletek is mellékelve vannak, gyűlés tartására hívja föl az elnökséget és a mutakkozó mulhatlanul szükséges kiadások fedezésére a választmányok a vörös kereszt egyesület vagyonát képező és a választmányok rendelkezésére álló összegeket használhatják és ha netalán a járvány hazánk egy vagy más vidékén nagy mérveket öltene, a központ támogatására számíthatnak. Mindenek felett pedig arra kéri a körlevél a választmányokat, hogy magukat a polgári hatósággal haladéktalanul érintkezésbe tegyék és ezzel együttes működésbe lépni és annak intézkedéseit előmozdítani törekedjenek. Utasításokkal bármely egyesületi tagnak szívesen szolgál az egyesület központi irodája (II. lánczhid-utca 1.).

— **A hazai ipar pártolása** végett az írók és művészek társaságának igazgatósága, hivatkozással az erdélyi közművelődési egyesület alelnöke Haller Károly által az egyesület nevében az ország lakosságához intézett felszólítására, a társaság tagjaihoz meghangu felhívást intézett. Ne viseljünk, mondja a felhívás, magunk és családunk tagjai honi szövetségnek egyebet. Lakásaink szükséges butorzata, ugy mint díszítő alkatrészek, hazai ipar termékei legyenek. Hiszen Erdély ipara nyújtani tud mindent, a finom uri szövettől az utolsó portörölő vászonig. Karöltve az «erdélyi közművelődési egyesülettel», képezzünk szellemi szövetséget, melynek hatása az iparnak emelésében nyilatkozzék. Nem adakozásról, nem alamizsnáról van itt szó, csak arról, hogy a mit ugys kiadnánk, mert ki kell adnunk, ne a külföld gyárosainak millióihoz, de a magyar és erdélyi iparos jól megérdemelt filléreihez csatloljuk! S ez nem erény vagy nagylelkűség, hanem minden magyar embernek szent kötelessége, s ha ezt teljesítjük, csak régi hibát hozunk helyre, a mely, ha már-már ki nem küszöböltetik, romlással fenyegeti a hazai ipart.

— **Azon szülők,** kik gyermekeiket a jövő tanévben a budapesti állami középipartanodába kívánják adni, figyelmeztetnek, hogy ezután csak azon tanulók vétetnek fel, a kik legalább a két havi szünidőt gyakorlatban töltik s azt hiteles bizonyítvánnyal igazolják.

— **Köszönetnyilvánítás.** A helybeli fizekástársulat, az ev. ref. templom körül emelendő vas-rácsoszat szükségének fedezésére, szíves volt 2 frtot adományozni. Midőn ezen dicséretre nem szoruló szép tettért, kebliegyháztanácunk e becses lap után hálás köszönetét nyilvánítja, egyuttal — a nemes ügy előmozdítása érdekében — hasonló czélú adakozásra városunk többi t. társulatait is atyafiságos szeretettel felhívja. Kézdi-Vásárhelyt, 1886. jul. 14-én. Kiss Károly egyházi jegyző.

— **Köszönetnyilvánítás.** A Nyujtódon alakulóban lévő önkéntes tűzoltó-egylet czéljaira a folyó év ápril 26-án rendezett műkedvelői előadás alkalmából utólagosan ez időig adakoztak, a már közlöttekön kívül még: Tisza Kálmán m. kir. miniszterelnök ur 0 nagyméltósága 5 frt, Geitner és Rausch budapesti gépgyáros urak 5 frt, főt. Janosó Ernő Nagy-Szeben-külvárosi plebános ur 1 frt, mélt. Kovács Simon s.-sztygyörgyi esp. plebános ur 1 frtot. Fogadják a nemeskeblű adakozók a megajándékozottak nevében alulírottaknak a legmélyebb hálás köszönetét. — Egyuttal tudomására hozom mindazoknak, a kiket illet, hogy az első műkedvelői előadás alkalmából az iskola javára kisorsolt

képet Paizs Mária nyerte el. Nyujtódon, 1886. július 18-án. Vitos Mózses r. k. lelkész.

A gyergyói első takarékpénztár részvénytársaság forgalmának kimutatása 1886. június haváról. Bevétele: betét 46 tétel alatt 15 ezer 648 frt 38 kr, visszafizetett váltó 38,816 frt, visszafizetett kötvény 35,178 frt, befizetett kamat 1804 frt 35 kr, befizetett illeték 905 frt 17 kr, betéti könyvecske 80 kr, késedelmi kamatok 19 frt 58 kr, felvett kölcsönök intézeti váltókra 9000 frt, felvett kölcsönök visszaváltókra 4050 frt, különféle 244 frt 10 kr; összesen 105,666 frt 38 kr, pénztár-készlet előhozatal 1886. május 31-ről 9886 frt 21 kr, főösszeg 115,552 frt 59 kr. Kiadás: visszafizetett betét és tőkésített kamat 29 tétel alatt 8129 frt 60 kr, visszafizetett betét és tőkésített kamat folyó kamatai 193 frt 54 kr, kölcsön adatott váltóra 38,854 frt, kölcsön adatott kötvényre 30,944 frt, kifizetett osztalék 56 frt, tisztviselők és szolgálatai 1836. június havára 214 frt 20 kr, heti biztosok napdíjai 50 frt, felvett kölcsön beváltás 26,475 frt, felvett kölcsönök után fizetett kamat 181 frt 45 kr, megjelenési díj 14 frt, tüzleti költség 20 frt 96 kr; összesen 105,132 frt 75 kr, pénztár-készlet 1886. június 30-án 10,419 frt 84 kr, főösszeg 115,552 frt 59 kr. A gyergyói első takarékpénztár részvénytársaság elnökségétől. Győ.-Szentmiklóson, 1886. július 1-én. Merza Kristóf, elnök. Juhász Károly, titkár.

Fürdővendégek névsora.

Borszék.

Janky ezredes (M.-Vásárhely) 1 személy
Torkos Aladár százados (Segesvár) 1 sz.
Csázik János főállatorvos (M.-Vásárhely) 1 sz.
Vajna Béla százados (Kolozsvar) 1 sz.
Vajna Kálmán keresk. (Gy.-Szarhegy) 1 sz.
Richter Lajos kereskedő (Budapest) 1 sz.
Saxhléhnér Árpád keresk. (Budapest) 1 sz.
P. Primanovicz Konrád visit. (Bécs) 1 sz.
P. Lakatos Korn. zárdaf. (Cs.-Somlyó) 1 sz.
Zacher Pál táviratiszt (Budapest) 4 sz.
Balázs Lajosné tisztv.-né (Cs.-Szereda) 1 sz.
Zakariás János kereskedő (Ditró) 2 személy.
Jakab Péter kereskedő (Ditró) 1 személy.
Domján Aurélia maganzó (Brad) 1 személy.
Zinca Romanus birtokos (Fogarasz) 1 sz.
August Cepesiú könyv. (Fogarasz) 1 személy.
Dankó Gyula gyógyszerész (Alfalu) 1 sz.
Bokros Endre tisztv. (Csik-Szereda) 1 sz.
Dankó Gyuláné (Alfalu) 1 sz.
Salamon Sz.-Régén 1 sz.
A. Schwartz M. A. pap (Angolország) 1 sz.
I. E. Kaufstein keresk. (Galacz) 1 sz.
Rosman Károly építész (M.-Vásárhely) 1 sz.
P. Kopatz J. pap (Somlyó) 1 személy.
Bundsmann V. tisztviselő (Temesvár) 2 sz.
Sinkovics József tanár (Sz.-Udvarhely) 2 sz.
Czekelius Cath (Szeben) 1 sz.
Czekelius Friderika (Szeben) 1 sz.
Dr. Süßmann főorvos (Szeben) 2 sz.
Bock Victorine főhadnagyné (Szeben) 1 sz.
Schnell Henrik tanár (Berethalom) 1 sz.
Teusch Gusztáv tanuló (Szeben) 1 sz.
Klein Vilmos (Szeben) 1 sz.
Rozmanith hivatalnok (Budapest) 2 személy.
Roder ezredes (Budapest) 1 sz.
Szakács Károly adófelügyelő (Sz.-Udvarhely) 2 sz.
Singer Jakab ügynök (Budapest) 1 személy.
Kraus Imre kereskedő (Budapest) 1 személy.
Auer Béla (Budapest) 1 személy.
Csiby Péter tisztviselő (Ditró) 1 sz.
Dr. Varga Lászlóné (Budapest) 4 sz.
Dr. Engel Imre főorvos (M.-Vásárhely) 4 sz.
Dr. Chyser Kornél főorvos (S.-Ujhely) 1 sz.
Szentiványi J. tvsz. jegyző (Szeben) 1 sz.
Dr. Fritsch Olivér h. főorvos (Sz.-Régén) 2 személy.
Kovács Gy. tábornok (Kolozsvar) 1 sz.
Halasy őrnagy (Kolozsvar) 1 sz.
Baranyai százados (Kolozsvar) 1 sz.
Dr. Meszer Fülöp ügyvéd (Páncsova) 3 sz.
Fritsch Gottfried gyógyszer. (Sz.-Miklós) 3 sz.
Összesen 70.

A torjai Budós fürdő.

(Június 1-től július 15-ig).

Salternyi Ferdinánd (Bécs) 1 sz.
Bertalan Izsák honv. százados (K.-Vásárhely) 3 sz.
Tanig Antal min. számtiszt (Budapest) 1 sz.
Baczó József 1 sz.
Geréb János kir. albiró (S.-Sztgyörgy) 1 sz.
Darvas Lajos mérnök (S.-Sztgyörgy) 1 sz.
Remenyik Kálmán utbiztos (S.-Sztgyörgy) 1 sz.
Csathó József (Csik-Delne) sorhajóhadnagy 1 sz.
Kövári László m. kir. erdőfelügyelő 1 sz.
Gyöngyösi Béla kir. erdőfelügyelő 1 sz.
Ercsényi Béla m. kir. erdész 1 sz.
Kelemen István kir. tvsz. bíró (K.-Vásárhely) 1 sz.
Dobay Lajos kir. törvénzéki írnok (K.-Vásárhely) 4 személy.
Kovács Károlyné nyug. albiróné (Fel-Csernátón) 1 sz.
Dezső Emma (Borszék) 1 sz.
Pyoniss Szongott (Bécs) 1 személy.
Bardocz Mariska (Fel-Torja) 1 sz.
Solnay Kornél végzett tanuló 1 sz.
P. Bálint László szerzetes 1 sz.
Fritz Hiemesch bankhivatalnok (Nagy-Szeben) 1 sz.
Orbán Ferencz áll. isk. igazgató (Brassó) 1 sz.
Stark Vilmos áll. isk. tanító (Brassó) 1 személy.
Nagy Béla tanuló (Brassó) 1 sz.
László Polykárp szt.-ferenczrend tartom. főnök (Cs.-Somlyó) 1 sz.
Bardocz István plebános (Cs.-Kozmás) 1 sz.
Bardocz Róza (Cs.-Kozmás) 1 sz.
Lengyel János ügynök (S.-Sztgyörgy) 1 sz.
Henri Ba-

rabilis (Braila) 1 sz. Mad. B. Peiranó (Braila) 1 sz. Harmath Istvánné (Kolozsvár) 1 sz. Harmath Istvánné (Kolozsvár) 1 sz. Harmath Gizella (Kolozsvár) 1 személy. Lengyel János főhadnagy (Budapest) 1 sz. Csinádi Lajos tanító (S.-Sztgyörgy) 1 sz. Lengyel István tanuló (S.-Sztgyörgy) 1 sz. Márton Mari postamester (Al-Torja) 1 sz. Bernáld Jánosné (Al-Csernát) 3 sz. Fülöp Antalné 1 sz. Fülöp Endre tanár 1 sz. Fülöp Antonia tanítónő (Zenta) 1 sz. Börölli Vécsey Miklós (Budapest) 1 sz. Rados Ignác tanár (Budapest) 1 sz. Rancz János plebános (Cs.-Csatóság) 1 sz. Rápolthy László földbirtokos (Al-Csernát) 2 sz. Szabó Sándor földbirtokos (Volál) 2 sz. Sikó Miklós földbirtokos (Kolozsvár) 1 sz. Damokos László it-táblai bíró (M.-Vásárhely) 1 sz. Lakatos Izra tanár (Cs.-Somlyó) 1 sz. Bernáld János jószágigazgató (Miklósvar) 3 sz. Krinczy Károlyné (K.-Vásárhely) 5 sz. Jancsó Dénesné vendéglősné (K.-Vásárhely) 2 személy. Szűcs Sámuelné kereskedőné (K.-Vásárhely) 2 sz. Szűcs Mózesné keresk.-né (K.-Vásárhely) 4 sz. Jancsó Gyula keresk. (K.-Vásárhely) 2 sz. Farkas Ignác földbirt. (Al-Csernát) 4 sz. Bardocz Vilma tan.-nő (Al-Csernát) 1 sz. Özveggy Farkas Pálné (Al-Csernát) 1 sz. Özveggy Baricz Antalné hivatalnokné (S.-Sztgyörgy) 5 sz. Öz. Farkas Istvánné (Al-Csernát) 1 sz. Gyárfás Győző mérnök (S.-Sztgyörgy) 1 sz. Bogdán Flórián keresk. (S.-Sztgyörgy) 1 sz. Joó Lajos jogász (S.-Sztgyörgy) 1 sz. Pap István mészáros (Fel-Torja) 1 sz. Bakk Zsigmond közs. bíró (Márkosfalva) 3 személy. Kelemen Dánielné (Al-Csernát) 2 sz. Gál Zsigmond földbirt. (Dálnok) 1 sz. Szabó Antalné (Bukarest) 1 sz. Cseh József (Al-Csernát) 1 sz. Cseh Ferencz (Al-Csernát) 1 sz. Cseh István (Al-Csernát) 1 sz. Száva Dávid kereskedő (K.-Vásárhely) 1 sz. Bod Márton földbirt. (Albis) 1 sz. Darkó Mihály tanító (Dálnok) 1 sz. Kocsis István földbirt. (Felső-Rákos) 4 sz. Öz. Pap Andrásné tanácsosné (Kézdi-Vásárhely) 1 sz. Rózsa János (Albis) 2 sz. Füleki Antal asztalos (Bodzaforuduló) 1 sz. Nyágovics György közs. bíró (Bodzaforuduló) 1 sz. Jäger György molnár (Bodzaforuduló) 1 sz. Landt József építész (K.-Vásárhely) 1 sz. Zakariás Árpád vállalkozó (Soósmező) 1 sz. Száva Lukács vállalkozó (Cs.-Szereda) 1 személy.

Szerkesztői izenet.

Morgó. Csik-Szereda. A telekkönyvek zavaros kezelése nem a közleményben kifejtett hibában rejlik, hanem igen is abban, hogy számtalan vétel, eladás, csere történik anélkül, hogy a megvett, vagy megcserélt birtokrész a jelenlegi tulajdonos nevére át lenne telekkönyvezve. Van tömérdek olyan birtoktest, mely ma már tényleg — a telekkönyvi állapottól eltérőleg — az ötödik, sőt tizedik birtokos tulajdonában van. Ez okozza a nagymértvű rendeltenséget, melyért azonban a bíróságot hibáztatni nem lehet. S még is a nép nem látja be, hogy minő nagy hátránnyal van vele, ha a birtokváltozásokat elmulasztja telekkönyveztetni. Méltányosak akarunk lenni s cikkét nem közöljük.

A közönség köréből. *)

Midőn e becses lapok 55-ik számában „Többen” „Egy jelenvolt”-nak adott jó tanácsunkat fentartjuk, egyuttal kijelentjük, hogy egész derűtséggel olvastuk azon okoskodást, melyet „Egy jelenvolt” ur „Legtöbben” aláírással e b. lap 56-ik számában elzengedezett.

Ugyan, jó uram, ön akar minket tanítani? Hisz jól tudhatja, hogy bogár után nem szoktunk indulni. Vagy bokros teendői között meg tetszett erről feledkezni? Tán mi mondhatnók, hogy nincs tisztában a rágalmazás fogalmával, mert ez esetben — mi különben a dolog lényegéhez nem tartozik — kissé kimagyarázta volna magát. Ha nem fogadja el a mi véleményünket, az az ön dolga; ebből is csak annyi következik, hogy, mint sok egyébben, ebben sem lehettünk egy nézetben. Szóval, ön állít nagyon sokat merészen, de nem bizonyít semmit igyengén sem.

Vastag tévedésben tetszik lenni, mikor az egyenes törvényt félremagyarázza s a nt. esperes urnak azon intézkedését, hogy csak a képviselők választhatnak, presszióknak nevezi. „Ügyeljen” azért, nagyon is „ügyeljen”, hogy, az ilyen s ehhez hasonló dolgokkal az osztálykülönbség elavult nézetét fel ne szítsa!

Hogy a templom előtti támadást a választásra befolyó presszióknak veszi, még pedig a Gönczi-pártiak részéről, ez már nullifikálná az esetleg ezen ügyben szerzett érdemeit is.

Végül nagyon rossz tréfának vesszük, hogy

*) Ezen cikkért a felelősséget csakis a sajtóhatósággal szemben vállaljuk el. Szerk.

közleményünket szintén a pressziógyakorlás keretébe vonja a nélkül, hogy annak okát indokolná. Ezt különben csak az ön logikája tudja megmagyarázni.

Többen.

Felelős szerkesztők:
Ifj. Dobay János. Sprensz György.
Kiadó tulajdonos:
Szabó Albert.

Sz. 1586 — 1886.

tkkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A gyergyószentmiklósi kir. járásbíró-ság, mint telekkönyvi hatóság, közhírré teszi, hogy Müller György és Kosch szászrégeni kereskedő-cég végrehajtónak alfalvi Darvas Tamás hagyatéka és társa végrehajtást szenvedő elleni 165 frt tőke követelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a csikszeredai kir. törvényszék területén levő, az alfalvi 553. sz. tjkvben A + 1-től 5. és 7-től 12. rendszám, továbbá az 1888. sz. tjkvben 1. rendszám és 2245. sz. tjkvben 1—3. rendszám alatt foglalt ingatlanokra az árverést 488 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1886. évi augusztus hó 16 ik napján délelőtti 8 órakor Alfalu község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok 10%-át készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfo-lyammal számított és az 1881. évi no-venber 1-én 3333. sz. a. kelt igazság-ügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni.

A kir. járásbíró-ság, mint telekkönyvi hatóság Gyergyó-Szentmiklóson, 1886. évi május hó 3-ik napján.

Sz. 3496. tkkvi.

1886.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság, közhírré teszi, hogy ikafalvi Mátyás Mózes végrehajtónak ugyanottani Szabó Lajos végtehajtást szenvedő elleni 46 frt 53 kr tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén levő Ikafalva községben fekvő, Szabó Lajosnak az ika-falvi 516. sz. tjkvben A + 1375. hr. sz. 64 frt becsértékű, 2221. hr. sz. 36 frt 50 kr becsértékű egészbeni ingatlanaira, az ikafalvi 237. sz. tjkvben A + 621. hr. sz. 33 frt 50 kr b. é. 888. hr. sz. 32 frt 50 kr b. é., Szabó Lajosnak neje Makó Zsuzsánnával közösen birt ingatlanaira és végül az ikafalvi 37. sz. tjkvben A + 257. hr. sz. 160 frt b. ért., Szabó Lajosnak Szabó András és neje Biró Ag-nessel közösen birt ingatlanaira nézve a fennebb ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1886. évi szeptember hó 11-ik napján délelőtti 9 órakor Ikafalva községben a község házánál megtartandó nyilvános árveré-sen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át telek-könyvi testenkint készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfo-lyammal számított és az 1881. évi no-venber 1-én 3333. sz. a. kelt igazság-ügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §. értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiál-

litott szabályszerű elismervényt átszo-gáltatni.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság üléséből 1886. évi június hó 22-én.

Sz. 1005. tkvi

1886.

Árverési hirdetményi kivonat.

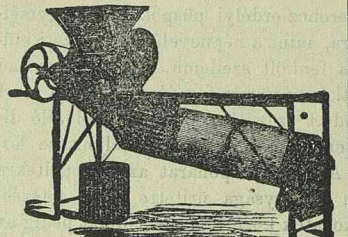
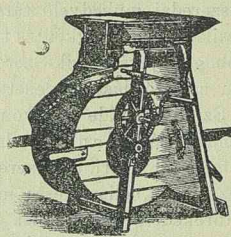
A kovásznai kir. járásbíró-ság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy özveggy Imre Jánosné Bogdán Zsófia végrehajtónak Bogdán József végrehajtást szenvedő elleni 32 frt 62 kr tőke-követelés s járuléka iránti végrehajtási ügyében a kovásznai kir. járásbíró-ság területén levő, Kovászna községében fekvő, Bogdán Józsefnek a kovásznai 632. sz. tjkvben 7. r. 6957., 6958. hr. sz., 10. r. 8476. hr. sz. a. foglalt ingatlanaira 18 frt 86 kr kikiáltási árban; a kovász-nai 848. sz. tjkvben 1. r. 2095. hr., 3. r. 2568. hr., 4. r. 3270. hr., 5. r. 3400. hr., 8. r. 5109., 5110., 5112. hr., 10. r. 1286., 1287. hr., 11. r. 3053., 3054. hr., 13. r. 5971. hr. sz. alatt foglalt ingatlai-naira 358 frt 67 kr kikiáltási árban; a kovásznai 918. sz. tjkvben ^{32/84} részben kiskoru Dónáth Béla, Lujza, Ida, Irma, ^{42/84} részben Kovács Dániel s neje Butyka

Anna, ^{7/84} részben Bogdán József, ^{2/84} részben Csutak Józsefné Goez Rózália nevére felvett A + 4987. hr. sz. inga-tlaura — a kiskoru Dónáth Béla s társai jutalékára Dombi Lászlóné Dónáth Zsu-sza javára feljegyzett élethossziglani haszonélvezeti jog érintetlen hagyásával — 42 frt 25 kr kikiáltási árban s így összesen 419 frt 78 krban ezennel meg-állapított kikiáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1886. évi augusztus hó 11-ik napján délelőtti 9 órakor ezen kir. járásbíró-ság polgári iktatóhivatalában megtartandó nyilvános árverésen a meg-állapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát készpénzben vagy az 1881. évi LX. törvényezikk 42-ik §-ában jelzett árfo-lyammal számított és az 1881. évi no-venber 1-én 3333. sz. a. kelt igazság-ügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénz-nek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át-szolgáltatni.

A kir. járásbíró-ság, mint telekkönyvi hatóság, Kovásznán, 1886. április 30-án.

Állandó GAZDASÁGI GÉPRAKTÁR Sz.-Udvarhelyt.

Riemer Ede

(ezelőtt WASS és RIEMER)

Székelv-Udvarhelyt

ajánlja a nagyérdemű közönségnek saját raktárán levő gazdasági gépeit, u. m.:

KÉZI CSÉPLŐK, fekvő és oszlopjárgányu tisztító szer-kezzel és a nélküli cséplőkészleteit 1 2 és 4 ló befogására; **konkolyválasztók** buza, rozs, árpa és zab tisztítására, rosták (Baker-rendszer) a legújabb szerkezetű felső és alsó rázó művel, **szecskavágók**, répavágók, vetőgépek, láncboronák, rézsut-boronák, rétgyluk stb.

1 kézi téglavető gép, a melylyel naponta 3 ember kevés gyakor-lat után 2—3000 téglát csinál.

Községeknek:

soproni Seltenhofer Frigyes és fia uraktól Csik-, Udvarhely- és Háromszék megyébe több mint 30 községnek a legnagyobb meg-elégedésére szállított kitűnő munkaképességű, szilárd szerkezetű és olcsó

tűzfecskendők és tűzoltó

szerelvényeket.

Egyházmegyéknek:

több mint 15 községnek felállított új forgatható, vaskoronájú ha-rangokat, minden hangért az orgona szernt teljes fele-lősséget vállalván.

Több hazai gép- és a legjobb hírnévnek örvendő soproni fecskendő- és harang-gyárossal kötött előnyös szerződéseimnél fogva azon kellemes helyzetben vagyok, hogy az általam ajánlott gépek bármelyikét az itteni raktáron vagy bármely vasuti állomáson bér-mentve, fuvar nélkül, budapesti árak szerint adhatom át 2—3 évi részletfizetésre.

Midőn e rendkívüli előnyt a n. é. közönség becses figyelmébe ajánlom, kérem szíves megbízásait és maradtam

kiváló tisztelettel

RIEMER EDE.

9—40

Budapesti árak itt helyitt vagy bármely vasuti állomáson bérmentve.